

MIHIN ESERRÄT JA MENSHEVIKIT OVAT SAATTANEET VALLANKUMOUKSEN?

He ovat saattaneet sen imperialisteille alistettuun asemaan.

Hyökkäys on imperialistisen sodan jatkamista uudelleen. Kahden toisiaan vastaan sotivan jättimäisen kapitalistien liiton keskinäisissä suhteissa ei ole tapahtunut mitään oleellista muutosta. Venäjä on jäänyt helmikuun 27 päivän vallankumouksen jälkeenkin kapitalistien kaikkivaltiaaseen hallintaan, kapitalistien, joita liittolaissuhteet sekä entiset, tsaarin solmimat salaiset sopimukset sitovat englantilais-ranskalaiseen imperialistiseen pääomaan. Nyt jatkettavan sodan talous ja politiikka ovat samat kuin ennenkin: sama imperialistinen pankkipääoma hallitsee talouselämää; samat salaiset sopimukset, sama yhden imperialistiryhmittymän toista imperialistiryhmittymää vastaan solmimien liittojen ulkopoliittikka.

Menshevikkien ja eserrien korulauseet ovat jääneet ja jäävät korulauseiksi, joilla he itse asiassa vain mielistellen kaunistelevat imperialistisen sodan jatkamista, jota kaikki vastavallankumoukselliset ja koko porvaristo aivan luonnollisesti tervehtivät riemuisan hyväksyvällä ulvonnalla, ja samoin tekee „kukkopoikana porvarillisen lehdistön perässä kiiruhtava” Plehanov, kuten sanoo menshevikkien „Rabotshaja Gazeta”, joka itse kiiruhtaa kukkopoikana koko sosialishovinistisen lauman perässä.

Ei pidä kuitenkaan unohtaa imperialistisen sodan kyseiselle, nykyiselle uusiutumiselle ominaisia omalaatuisia erikoispiirteitä. Sotatoimet aloitettiin uudelleen kolme kuukautta kestäneen epäröinnin jälkeen, kun työläis- ja talonpoikaisjoukot olivat tuhannesti ilmaisseet tuomitsevan

kantansa anastussotaan nähden (vaikka ne samaan aikaan itse asiassa tukivat edelleenkin Venäjän anastaja- ja ryöväriporvariston hallitusta). Joukot epäröivät, ikään kuin aikoen seurata *täällä kotonaan* sitä neuvoa, joka maailman kaikille kansoille osoitetussa maaliskuun 14 päivän veto- muksessa annettiin *vieraille* kansoille: „kieltäytykää palvelemasta *pankkiireja* anastuksen ja väkivallan välineenä”. Mutta meillä kotona, „vallankumouksellis-demokraattisella” Venäjällä joukot ovat itse asiassa jääneet nimenomaan anastuksen ja väkivallan välineeksi „pankkiireille”.

Tällaisen tilanteen omalaatuisuus on siinä, että sen ovat saaneet aikaan eserrien ja menshevikkien puolueet suhteellisesti hyvin suuren joukkojen järjestäytymisvapauden vallitessa. Nimenomaan nämä puolueet ovat nyt saaneet puolelleen enemmistön: Neuvostojen yleisvenäläinen edustajakokous ja Yleisvenäläinen talonpoikaisneuvosto ovat ehdottomasti todistaneet sen.

Nimenomaan nämä puolueet ovat nyt vastuussa Venäjän politiikasta.

Nimenomaan nämä puolueet ovat vastuussa imperialistisen sodan uusiutumisesta, sadoistatuhansista uusista uhreista, joilla tosiasiallisesti autetaan yksiä kapitalisteja „pääsemään voitolle” toisista kapitalisteista, ne ovat vastuussa rappiotilan uudesta kärjistymisestä, joka kiertämättä seuraa hyökkäyksen tuloksena.

Olemme nähneet pikkuporvarillisten joukkojen harjoittavan itsepetosta sen puhtaimmassa muodossa ja porvariston pettävän niitä eserrien sekä menshevikkien avustamana. Sanoissa nämä molemmat puolueet ovat „vallankumouksellista demokratiaa”. Teoissa ne, nimenomaan ne ovat luovuttaneet kansan kohtalon vastavallankumouksellisen porvariston, kadettien käsiin, nimenomaan ne ovat poikenneet vallankumouksen raiteilta imperialistisen sodan jatkamisen raiteille, poikenneet demokratiasta tehdäkseen „myönnytyksiä” kadeteille valtakysymyksessä (ottakaa esimerkiksi vaikkapa paikallisväestön valitsemien viranomaisten „vahvistaminen” ylhäältäkäsin) ja maakysymyksessä (niin menshevikkien kuin eserrienkin luopuminen *heidän* omasta ohjelmastaan, talonpoikain vallankumouksellisten esiintymisten tukemisesta tilanherrain maiden *konfiskointiin saakka*) sekä kansallisuuskysymyksessä (puolustetaan

kadettien epädemokraattista suhtautumista Ukrainaan ja Suomeen).

Pikkuporvarilliset joukot eivät voi olla horjumatta porvariston ja proletariaatin välillä. Niin on ollut kaikissa maissa, erittäinkin vuosina 1789—1871. Ja niin on asia Venäjälläkin. Menshevikit ja eserrät *ovat saattaneet joukot* vastavallankumouksellisten porvariensa politiikalle alistettuun asemaan.

Siinä on tilanteen ydin. Siinä on hyökkäyksen merkitys. Siinä on asian omalaatuisuus: ei väkivalta, vaan luottamus eseriin ja menshevikkeihin on eksyttänyt kansan oikealta tieltä.

Pitkäksikö aikaa?

Ei pitkäksi. Joukot ottavat oppia omasta kokemuksestaan. Sodan uuden (nyt aloitetun) vaiheen murheelliset kokemukset, uuden, hyökkäyksen vaikutuksesta kärjistyneen rappiotilan murheelliset kokemukset johtavat kiertämättä eserrien ja menshevikkien puolueiden *poliittiseen* vararikkoon. Proletaarisen puolueen ensivuoroisena tehtävänä on auttaa joukkoja tajuamaan ja ottamaan oikealla tavalla varteen nämä kokemukset, valmistautumaan oikealla tavalla tuohon suureen romahdukseen, joka osoittaa joukoille niiden todellisen johtajan — järjestäytyneen kaupunkilaisproletariaatin.

„Pravda“ № 88, heinäkuun 5
(kesäkuun 22) pnd 1917

Julkaistaan „Pravda“ lehdessä
tekstin mukaan